

World's Greatest Jazz Band

with Bob Haggart en Yank Lawson

We Called It Music

Rotterdam 1975, Nieuwe Doelen Concertzaal

Het concert van dit wereldvermaarde orkest wilde ik voor geen goud missen en samen met een vriend togen wij vol goede moed naar de Maasstad, om daar al die beroemde jazzmensen te zien en te horen spelen. In die periode (1973-1975) verzorgde ik met veel toewijding, na het overlijden van Chicago jazzman Eddie Condon in 1973, de rubriek 'We Called it Music' in Doctor Jazz Magazine. Trouwe luisteraars weten, dat ik nu al weer bijna 20 jaar, onder dezelfde titel, bij Radio Enkhuizen een jazzprogramma verzorg, dus ik was er al een tijd mee bezig. Toenmalig hoofdredacteur Herman Openneer vond het toepasselijk om onder de kop van 'We Called it Music', door de Rotterdamse jazzliefhebber Hans Langeweg, een verslag van dat optreden te plaatsen; beter had ik het niet kunnen verwoorden!

Veteraan Bud Freeman mag er nog best zijn

Daar was de Chicagoan, Lawrence 'Bud' Freeman, een van de weinige nog in leven zijnde en actieve meesters onder de tenorsaxofonisten, naar wiens prestaties onze bijzondere belangstelling uitging. In Doctor Jazz nr. 37 schreef Herman Dijkstra: "The Eel is dead". Alsof Freeman het tegendeel wilde bewijzen opende hij zijn soli met dit nummer, onsterfelijk geworden door zijn opname met Eddie Condon op 21 oktober 1933. Al was 'The Eel' niet meer zo vitaal als toen, deze vernieuwde uitvoering kreeg een alleszins redelijke vertolking. Na de pauze kwam Bud helemaal op dreef met zijn interpretatie van 'I Got Rhythm', waarmee hij maar weer bewees, dat hij met zijn 68 jaar nog best jaren mee kon. Bob Haggart (60) hield met zijn bas - het hele programma door - de boel stevig onder controle en werd, qua show, alleen nog overtroffen door drummer Gus Johnson, die ons onwillekeurig deed denken aan de drummer van Louis Armstrong, Danny Barcelona. Trompettist Yank Lawson (63), goed geluimd, deed bepaald zijn best, maar zat er nog wel eens naast; toch konden wij zijn spel beter pruimen, dan het schrille, modernistische - met felle uithalen - spel van Billy Butterfield. Heel jammer was dat Benny Morton, bekend van de orkesten van Fletcher Henderson, Don Redman en Count Basie, er na een veelbelovende solo in de 'Tin Roof Blues', solistisch niet meer aan te pas kwam. Onverdiend werd hij door de tweede trombonist Sonny Russo (43) naar de tweede plaats verdrongen, hoewel de laatste zich een kei van een trombonist toonde en van alle markten thuis bleek; evenals de andere jongeren, zoals pianist Dick Wellstood en rietblazer Bob Wilbir (beiden 46). Vooral toen Wilbir, Wellstood, Johnson en Haggart het kwartet vormden, dat zangeres Maxine Sullivan (63) ging begeleiden. Wat een genoegen bereidde zij ons, deze geheel grijs geworden 'Grand Old Lady in Blue'. Voor en na de pauze zong zij de hele fijne nummers van weleer als 'As Long As I Live', 'St Louis Blues' en 'Georgia On My Mind'. Zij en de - in vele opzichten voortreffelijke - 9-mans band verdienden de minutenlange ovatie; waarna aan het slot nog een toegift volgde, met een swingende uitsmijter de 'Muskrat Ramble'.

Bob Crosby and his Orchestra

De samenwerking tussen Yank Lawson en Bobby Haggart, die uiteindelijk zou leiden tot de vorming van de World's Greatest Jazz Band (WGJB) begon toen beiden, eind jaren dertig van de vorige eeuw, speelden in het orkest, dat onder leiding stond van Bob Crosby. (Hot News jaargang 22, nr. 2)

Beide solisten hadden genoeg in hun mars om, na die Crosby periode in de jaren veertig en vijftig, op eigen kracht, binnen het raamwerk van de Amerikaanse amusementsindustrie, zichzelf te profileren en met de Lawson/Haggart organisatie hun brood te verdienen. De kortstondige reünie van de Bob Crosby Band in de jaren vijftig werd nog even meegepikt, maar daarna

een dusdanig verrassende kwaliteit, dat menig jong orkest daar wel een punt aan kon zuigen. Natuurlijk heb ik niet alles, maar een bloemlezing alleen al is voldoende om daar een indruk van te krijgen.

Foto's gemaakt door Wim Keller.

Ernst Bruins een band van kreeg, waardoor ik in het pre internet tijdperk een voortreffelijke indruk kreeg van het spel en optreden van de WGJB.; we horen daarop o.a. klarinettist 'Peanuts' Hucko en pianist Ralph Sutton. Op het internet zijn diverse filmpjes te bekijken van de WGJB. De World's Greatest Jazz Band zou nog zo'n tien jaar doorgaan, met telkens weer een aangepaste bezetting. Nieuwkomers waren Abe Most op klarinet, Eddie Miller op tenor sax, Lou Stein op piano, Marty Grosz op gitaar en Nick Fatool op drums. Hun lp, uitgebracht voor het Timeless label nr. 533, werd uitgebracht in 1987, daarna verschenen nog weer enkele lp's, onder de noemer Lawson/ Haggart (Jazzology/153 in 1987) en maakte Yank Lawson nog enkele lp's, waar hij als gast solist op te horen is, Flyright/208 with the Benny Simkins Band en Daval Records/001 met de Cambridge Jazzband in 1988. Daarna brak het cd tijdperk aan. Twee cd's uitgebracht door het Jazzology label van George Buck uit New Orleans Jazzology/183 en 193, respectievelijk uitgebracht in 1990 en 1991 en een cd met zangeres Banu Gibson, waarschijnlijk een eerdere uitgave op lp, want hierop horen we nog de oude bezetting uit 1975. Tot hun laatste snik bleven beide legendarische muzikanten doorspelen, Yank Lawson overleed op 18 februari 1995 in Indianapolis, U.S.A. Bob Haggart overleefde hem nog een paar jaar, maar ook hij verruilde het tijdelijke voor het eeuwige op 13 maart 1997 in New York.

Wim Keller

Nadat Gibson in 1971 teruggegaan was naar Colorado, werden de zakelijke beslommeringen overgenomen door zijn zakenpartner Bill Hickock; de concert optredens en de mailorder business van de lp's werden voortvarend aangepakt. Inmiddels waren er al 4 verschenen op het Project-3 label en Atlantic/1570/1582-'Live at the Roosevelt Grill' en 'What's New?'. Ook de TV optredens waren aan de orde van de dag, in 1973 werden zij zelfs uitgenodigd om op het 'inwijding's- bal' van President Richard Nixon en Vice- President Spiro Agnew te komen spelen. Uiteindelijk gingen ze toch optreden in 'het buitenland' en op tournee in Brazilië en Engeland. Een van de leukste lp's RCA/3205, die opgenomen werd, was 'Good News', waarin we zangeres Teresa Brewer de sterren van de hemel horen zingen, vooral 'The Varsity Drag' is verrissend goed gezongen en uitstekend begeleid door de WGJB. Teresa Brewer was als 'kindsterretje' in de jaren vijftig begonnen; maakte een paar hitjes, o.a. 'Music, Music, Music' en 'The Dixieland Band', trouwde met platenproducent Bob Thiele en voelde zich helemaal thuis bij de muziek van de WGJB. Het optreden in het buitenland beviel hen zo goed, dat het in 1975 werd voortgezet met een Europese tournee, waarbij niet alleen Nederland, maar ook Zweden, Duitsland, Zwitserland en Frankrijk bezocht werden. Een optreden in de Zweedse Atlantic Club in Stockholm werd op 20 oktober opgenomen en uitgebracht op hun eigen Wold Jazz label/8 en 10 in de USA en later in Engeland op World dubbel lp/10. Internationaal stonden ze nu op de wereldkaart en werden door de muzikpers geprezen om hun professionele aanpak van optreden en hun ruime muziekkus van het repertoire, waarin niet alleen de dixieland klassiekers gespeeld werden, maar ook composities van Duke Ellington, Rodgers & Hart, Gershwin en andere beroemde Amerikaanse componisten. Vermeldenswaardig is het optreden tijdens het Internationales Jazzfestival Bern in 1985, onder de noemer 'Condon Memories', waar ik 30 jaar geleden van 'Video Freak'

AMERICAN MUSIC-cd/48 Bunk & Leadbelly. New York Town Hall 1947.

De twee artikelen in HOT NEWS jaargang 22, nr. 4 (2015) en HOT NEWS jaargang 23, nr. 2 (2016), die respectievelijk over Leadbelly en Bunk Johnson gingen hadden natuurlijk aangevuld

moeten worden met commentaar over deze - door American Music uitgebrachte - cd, echter die was toen nog niet in mijn bezit, dus doen we het in dit volgende boekje. Op zaterdag 6 september 1947 werd er in Town Hall in New York een concert gehouden, waarin beide heren optraden. Bunk, die jarenlang in het Stuyvesant Casino in New York had gespeeld, had voor die gelegenheid niet zijn New Orleans Stompers, met o.a. George Lewis en Jim Robinson, meegenomen, maar speelde met een All Stars groep bestaande uit Emond Hall en Omer Simeon op rieten, Jimmy Archey op trombone, Fred Moore op drums, Cyrus St. Clair op tuba en Ralph Sutton op piano . Organisator en schrijver van het boek 'Shining Trumpets' Rudi

Bless, tevens presentator van het radioprogramma 'This is Jazz', deed de aankondigingen . Na de introductie gingen ze van start met een langzame blues, waarna Huddie Ledbetter, 'Leadbelly' in de volksmond, het overnam met 'Good Morning Blues'. Zijn rauwe, door de wol geverfde stem is zo herkenbaar, dat hij meteen alle aandacht kreeg. Speciaal wil ik nogmaals attenderen op zijn twaalft-snarige gitaarspel, hetgeen hij als geen ander machtig was. Bunk horen we weer in de volgende nummers met zijn All Stars groep. Hoewel hij zich het laatste jaar terug getrokken had op zijn boerderij, speelt hij toch nog behoorlijk op deze opnamen. Zijn mede companen maken er zowaar een aantrekkelijke cd van, vooral de solistische bijdragen van Emond Hall en Jimmy Archey springen de pan uit en de vocale bijdragen van drummer Freddie Moore in de nummers 'Sister Kate', 'Baby Won't You Please Come Home' en de 'Saints', liggen lekker in het gehoor. Leadbelly horen we pas aan het einde weer met twee eigen composities 'Yellow Girl' en 'Bottle Up And Go', waarna de cd afgesloten wordt met een blues, gezongen door Mama Price en de hele cast. De cd is al een tijdje op de markt, maar uw leverancier zal ongetwijfeld nog wel een exemplaar hebben voor de liefhebbers van deze New Orleans jazz, uitgebracht door de Geoge Buck organisatie in New Orleans.

Wim Keller

TIMELESS-cd/576 DIXIE-O-NAIRES-Strike up the Band

Na de Revival periode in 1945 kreeg de - kort samengevat in één noemer – 'dixieland', vaste voet in Nederland. In de jaren vijftig en zestig evolueerden de Duch Swing College Band,

"De" cd voor de liefhebber.

Dixieland Pipers en New Orleans Syncopators hun muziek tot swingende outfits. In hun kielzog kwamen dozijnen orkesten met hetzelfde swingende concept. Zo ook deze formatie, de Dixie-O-Naires, waar ik werkelijk nog nooit van gehoord had!! Wel enkele namen in de bezetting, die in onze oude stijl wereld een grote betekenis hadden en hun sporen daarbij ook wel verdiend hebben; met name Pim Hogervorst van de Ted Easton Band, die toch wel tot onze beste banjoïsten gerekend kan worden. Ook Bert Vogelzang is geen onbekende, maar van de andere heren ontbreekt elk spoor. Besluisteren we deze muziek dan moet ik zeggen, dat ik het jammer vind dat ik deze, in 1992 uitgebrachte, cd niet eerder gehoord heb, want de swingende klanken van 'Strike Up The Band' en 'Swing That Music', worden door werkelijk alle solisten uitstekend vertolkt , ook 'Steamboat Stomp' swingt als een trein. Kortom een aantrekkelijke cd voor de liefhebbers van ongecompliceerde dixieland jazz; is te verkrijgen bij Timeless Records, waarvan u de advertentie in dit blad vindt!

Wim Keller